

Rīts: Svētdiena, 23. jūnijs, 1935

Nāc, nākdama Līgo diena!

-, - J" — v n; .js.n ^****^

ražojis ERirdāns

tkix» _—:-]» it~„Jo _-

Bilžu prieku līgodams

Pavisam viena savāda diena ir gan tā Lī-go diena! Tanī dienā, vai tas liels vai mazs — līgo melniņu vien dūc, kamēr no vakar vakara sākušī.

Līgoja puiši, meijas cirzdami, līgoja mei-čas, pļavās vaiņagus vīdamas, pat mazs jē-pītis izgāž krūti kā tāds pērnajā gājuma cīrulis un īsta vīra balsī uzsāk: « Jānītim bij ...", bet tad tūliņ pats a# gan nobīstas: aiz muguras viņam stāv saimnieks, pats Jā-ņa tēvs.

Domājat, viņš bārsies ar mazo jēpīti? Varbūt citreiz — jā, bet tikai ne šovakar; tagad viņam tādām lietām neatliek laika: tur būtu kāds steķis dārzā ierokams, kur ialus mučeles uztupināt, jāparūpējas par darvas mučelēm un vēl šis tas jāpadara. Jsžuks

Jāņu māte stiepj sierus, lielus kā tecīļu lipas; kad viņa savu roku darbu, savu lepnumu cels galdā — pietiks visam pagastam.

Un tad lēni aizbrien saule aiz gāršas. Liekas, ka šovakar viņa grimst daudz lēnāk, nekā citās dienās. Vēlreiz tā pārlaiž skatu pār uzpostiem pagalmiem, pār laukiem, pļavām, nomeijotām klētiņas durvīm, un tad pazūd...

Tad ieskaņās — Ego. Vispirms vienā vietā, tad otrā un pēcāk no katras latvju sētas uz sētu šūpojas un vijas līgo skaņas. Dažs vakara putns gan arī tā kā būtu dziedājis līdz, bet tad apklust. E — viņi, droši vien, domā, — ja jau te šovakar tik daudz konkurentu saradušies uz dziedāšanu, ko tad tā mēs vairs! Lai tad rauj vien tie meitieši Vaļā.

Domājat — meičas gulēs? No sākuma gan tā kautrīgāk, bet tad arvien drošāk un drošāk skan balsis. Meičām piebalso puiši, un beigās dažs tā aizraujas, ka pārējie tam šad un tad aizrāda: « Dziedi ko dziedī, bet neplāties tik trakot rokām — citiem acis ciet vien jātura! Vai tu bez roku plātīšanas nevari?"

„Nē, nevaru", tas vaļsirdīgi atzīstas. « Es, saprot, esmu tik karsts uz dziedāšanu, ka, saprot, viņu dēļ, ja kā vai šā, vai tā. Man sirds, saprot, tā vien, saprot...

" Nu . visi skaidri redz un mana, ka cilvēks citādi | nevar, tāpēc atkāpjas nost, lai tāds šis ar * izdziedās!

Aiz sila iemirdzas uguntiņa. Tālumā ot- ra, vēl viena, vēl... Pāri purviem stāv Zilais kalns, kā uzticams sargs savā vietā, un priecājas, ka latvieši liksmo no Burtnieka līdz Salacai un no Rūjas līdz Ventai.

Protams, vai tad mēs, šinī sētā, nevilksim, sim darvas podu liepas galā? Un kad no veca poda mutuļiem šausies liesmas un burvī-gi plīvos Līgo nakts krēslā — kas par skaņu — līgo! tad plūst no visu krūtīm. Paceļas

kausi Jāņam par godu, Līgo dienā tas vairāk kā pieder pie programmas.

Pat sirmā vecmāmuļa iztipina pagalmā, piemiedz acis un citādi neprot izteikt savu sajūsmu, kā iesaukdamās: « Ak, mī, cik smuki deg!" -, - J"— v n;js.n ^*****^

j

- j s ražojis E. Rirdāns .

šinī vakarā cilvēki saprotas vairāk, kā jebkad.

Ja kādam senāk rzmijies bargāks vārds ar otru, tas steidz to uzmeklēt un aprunā-jas: « Nu saki tu pats, August, vai tas bija smuki no manis darīts toreiz, kad es tev

sviedu ar auzu tarbu?" « Ej nu, Juri, aušņ! — tas man sen jau aizmirsies." « Bet tomēr, tomēr... Vai tā cilvēkam nākas? Nu iesit man vienreiz, vecam ledus lāčam! Tak paliks dūšai vieglāk." Draugs to apkampj, nomutē šo kaut kur starp bārdū un ausīm, tad mierina: « Nu, nu... būs jau labi... ko nu par vecām lietām!" Tad viņi abi sabučojās. « Bet tā kā tu tūliņ pēc svētkiem nāc pie manis ciemā ar visu pamiliju!" Juris vēl piekodina. « Man šoreiz viens varens alus izdevies... "

Jāprasa: kāpēc cilvēki katru dienu nevarētu būt tik draudzīgi viens pret otru?

Līgo svētki... Meijas, vaiņagi, siltais vakars ar griezes dziesmām rudzu laukā, rīts ar miglu pļavās un laukos, bet galvenais — dziesmas, dziesmas, — tas Līgo svētku īstais prieks.

Kad pagājusi burvīgā Līgo nakts — nāk diena ar saviem notikumiem un kārtību. Kā l pirmais — braukšana uz zaļumballi meijām izpušķotos ratos. Izbrauc no vienas mājas pajūgs, no otras, sasaucās paziņas savā starpā un tad mūzikai un līgo dziesmām skanot — pajūgu rinda laiž uz balles laukuma pusi.

Bet kad Līgo diena pati aizgājusi, par viņu vēl ilgi, ja pat cauru gadu stāsta pie

klēts sienas sakaltušie vaiņagi. Nāc, nākdama Līgo diena, jautrākā no visiem svētkiem latvju sētās!